

Pročež napomínám
vše věrné křesťany;
ctěte, pozdravujte
Krista Pána rány.

Nemůžem-li vždycky,
aspoň v páteční den;
víme, že Kristus Pán
pro nás v pátek umřel

946.

Z Velké.

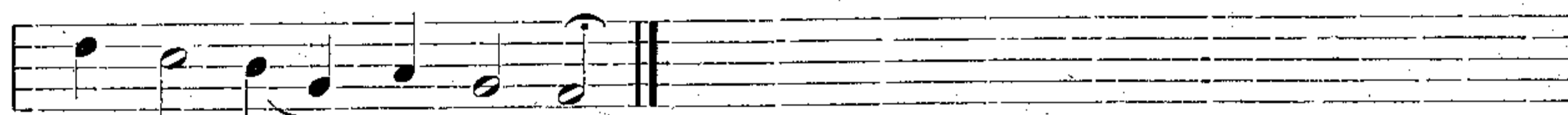

Ža - lo - stné kví - le - ní,
pre - smu - tné lú - če - ní

roz - mi - lí kre - sťa - né,
pa - nen - ky Ma - ri - e,

s sy - ná - čkem svým nej - mi - lej - ším, k smrti se od - bí - rá,
k hrozným mu - kám při - pra - ve - ným,

k matce své po - ví - dá :

Žalostné kvílení,
rozmilí křesťané,
přesmutné loučení
panenky Marie
s Synáčkem svým nejmilejším,
k hrozným mukám připraveným,
k smrti se odbírá,
k matce své povídá:

Matičko má milá,
ó mé potěšení,
hodinka nastává
smutného loučení;
ach, již musím na smrt jíti,
přehrozné muky trpěti,
již se k nim odbírám,
žalostí omdlívám.

Synáčku můj milý,
mé srdce rozmilé;
ach, neopouštěj mne,
matičky své milé;

rozpomeň se na mou lásku
a mou lítost mateřinskou,
neb nemám žádného
potěšení svého.

Matičko má milá,
nemůž jinak býti,
ach, již se musíme
spolu rozloučiti;
již mne Jidáš židům zradí,
a mne falešně políbí;
budou mne vázati,
po zemi smýkati.

Synáčku můj milý,
nech mne s Tebou jíti,
já chci mile ráda
ty muky trpěti;
raděj chci stokrát umříti,
než bez Tebe živa býti;
mé srdce rozmilé,
ach, s sebou vezmi mne.